

ЛЮБЕН ДИЛОВ-СИН

ТИЛТ

НАЧАЛОТО

the
CHOUGHNOV
brothers
★

ПО ФИЛМА TILT

enthusiast

Любен Дилов-син

TILT

По оригиналната идея

на Борислав Чучков и Виктор Чучков-син

© Любен Дилов-син, автор, 2011

© Йоана Бузова, художник, 2011

© Андрей Петков, програмист, 2011

© Издателство „Ентусиаст“, 2011

Enthusiast

An Imprint of Alto Communications & Publishing Ltd.

ISBN 978-954-2958-15-4

Любен Дилов-син

TILT

НАЧАЛОТО

Оригинална идея:

Борислав Чужков и Виктор Чужков-син

enthusiast
София, 2011

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите в
Библио.бг**

www.biblio.bg

Финални надписи, предисловие

Февруари 2011 година

СТРАХОТНО ХАРЕСАХ TILT още първия път, когато го гледах. По много причини. Защото беше истински, възможен, естествен, недидактичен и най-вече заради края му. Всекидневно правим избори дали да запазим себе си, или да запазим нещо, което намираме „над“ и „отвъд“ себе си. И да – истината е, че тези избори често се плащат тежко и горчиво. Особено през последните 20 години.

Това, което ми липсваше във филма, бяха... отпадналите сцени. Сещате се – онзи номер, докато вървят финалните надписи. Най-често го правят във финала на комедиите. Да останем още малко с образите от последните два часа, които толкова сме харесали. Липсваха ми епизоди, които нямат място в основната история, но повдигат малко завесата около героите, предчувстват какво ще се случи в бъдеще или пък намекуват какво е станало в миналото. И понеже ми липсваха, седнах и си ги написах. Звучи нескромно, знам. Но няма място за скромност, както не би трябвало да скромничат братята Чучкови и всички останали, замесени

в TILT. Това е изстрадана история – не само случващото се на екрана, но и случващото се зад кадър. И аз мислех, че ще напиша „липсващите“ ми сцени ей така – грууви, с щракване на пръстите. Но не би. И аз ги изстрадах – ред по ред, образ след образ.

И най-забавното е, че продължават да живеят в мен, но някак не се чувствам в правото да реша съдбата им. Затова предлагам на запалените зрители следния експеримент. В 23 кратки глави съм разкрил намеренията си какво да се „случи“ след това. На страницата **enthusiast.bg/tilt** ще можете да изпращате хрумки, коментари, предложения и предположения. И аз ще напиша историята преди и после такава, каквато си я представяте вие – зрителите и читателите. В крайна сметка, за много от нас това е наша лична история от последните 20 години. Да я направим наистина заедно!

Освен героите от филма, тук ще прочетете свидетелства. Нещо като глас зад кадър. Хората, които говорят в тези глави, нямат пряко отношение към действието. Това са свидетели на историята и техните имена не са важни. Видели са част от нея, чули са я, срещнали са някого от героите по пътя си и се съгласиха да разказват „зад кадър“. За времето, за отношенията, за нещата, каквито бяха, за да можем да ги разберем по-добре такива, каквито са в момента. По друг повод, но сполучливо отнасящ се за отминалите 20 години в България, Бертолт Брехт казва: „Историята няма да ви пита

какво е било времето. Историята ще ви пита защо са мълчали поетите.“ Най-омразната ми българска поговорка, след „Никой не е по-висок от хляба“, е изразът „Такова беше времето.“ Какво беше, мамка ви?! Времето е винаги функция на пътя и скоростта. Всеки, учил физика в средното училище, ще ви го каже. А понякога, според синоптиците, времето е „преобладаващо“, „на места“ и „с кратки спирания“. Ето – такова беше времето. Историята на нашите обсадени любови продължава. И единственото, което можем да направим, е да я пишем заедно.

Не е първа глава

София, краят на април 2000 година

Хората имат нужда идеите да им бъдат внушавани просто и ясно. Хората не понасят сложността на света, объркват се, ако трябва да носят отговорност за решенията си... Ако пък ги блъснеш по-силно в правилната посока, могат да увиснат.

– Тилт! – както обичаше да казва Сташ...

Змията паркира внимателно пред безкрайния жилищен блок, слезе от джипа също много внимателно, за да не стъпи във възголемшкото лайно, предизвикателно разположено на около педя от предната му лява гума.

„Голямо куче! – помисли си Александър. – Голямо куче или малко дете...”

Наведе се напред, огледа внимателно изпразнението...

„Много голямо куче!”

Убеден в преценката си, той си свали якето, постави го под седалката и затвори предната врата. С удоволствие огледа мускулите, опънали черната

фланелка. Видът му беше категорично застрашителен. Черни очила, здрав тен...

„Дали не трябваше и ланец да си сложа? – помисли си Александър, докато вадеше от задната седалка голямата картонена кутия. – Чак пък и ланец!“

Алармата избипка два пъти, вратата на колата се затвори и той хлътна във вход „Г“, като внимателно държеше кутията пред себе си.

Стълбището беше изписано с важни послания до майката на Еминем и традиционните съобщения, че „пънка не е умрял“, а мазилката беше изкъртена. Преодолял миризмата на нещо отдавна вкиснало и стълбите до четвъртия етаж, Змията застана пред желязната врата с табелка „Сем. Григорови“, пое дълбоко въздух и натисна звънеца...

Съпругата и децата на Григоров бяха заминали за пролетната ваканция преди два дни. Телефонът му не работеше оттогава, а от сутринта не работеше и мобилният му телефон. Катев подготвяше нещата си с фанатична грижливост.

– Кой е? – изхриптя отвътре дребният чиновник.

– Господин Григоров – бодро се провикна Змията, – изпраща ме господин Катев... Спешна пратка...

– Тия съвсем се побъркаха... Неделя е бе, хора – чу се мърморенето на чиновника, докато превърташе и щракаше с някакви древни резета.

Пред Змията застана човек по риза и долнище на анцуг. Върху сдъвканата яка на ризата се стелеше небрежен слой пърхот, а под самата нея ясно се виждаха очертанията на потник.

Змията направи две движения едновременно – леко бутна с крак вратата и напъха кутията в ръцете на чиновника.

– Трябва да я отворите! – с тих и съскащ глас каза Змията и тласна човечеца навътре в сумрачния коридор. – Ще изчакам за отговор веднага след като се запознаете със съдържанието...

– Ама... – опита се да каже нещо съществото, наречено Григоров.

– Отвори кутията! – Змията ритна вратата и тя се затвори зад него. Трясъкът накара чиновника да подскочи уплашено. Той се взря безпомощно в лицето на нахълталия.

– Не ме зяпай! Отваряй кутията! – изсъска Змията и притисна ръцете му върху картона.

Чиновникът послушно сведе очи към картонения капак и леко го повдигна. Тежестта на кутията странно го тревожеше... Тя се отвори сякаш от само себе си, а Змията стисна здраво ръцете на Григоров, защото знаеше, че онзи ще изпита неистовото желание да ги разпери силно встрани...

– Ъъхх? – чиновникът успя да докара дори нещо като въпросителна интонация в края на стона си,

като не можеше да откъсне поглед от съдържанието на кутията.

Сред уютно намачкани вестници, които да ѝ пречат да се клати, с мътни като пресечен белтък очи, го гледаше женска глава. Срезът на врата беше със синкавобял цвят. Никаква кръв, а кожата беше странно гладка, хлътнала и леко подвита поради извадения гръклян...

– Ъъъъ! – Григоров опита да пусне кутията, но Змията здраво стискаше ръцете му.

– Какво „ъъ“? Това не е ли съпругата ви? – любезно се осведоми младежът.

– Господи, неее! – изпищя чиновникът, а из малкото антре тържествено се понесе миризмата на топла урина.

Змията издърпа делово кутията от ръцете му, сложи отново капака, прехвърли я в лявата си ръка, а с дясната блъсна Григоров навътре в коридора.

– Може би съм сбъркал входа! – каза той. – Лек ден! Довиждане!

Светкавично се обърна, внимателно затвори вратата зад себе си и безшумно се спусна по стълбите.

Докато караше обратно към Медицинска академия, където трябваше да върне главата, Змията се усмихваше широко в страничното огледало. Беше свалил прозореца и пролетният вятър въртеше из джипа малки слънчеви пращинки. Утре щеше да се наспи. Докато тъпият понеделник застиска града, докато тъпият Григоров взема съвсем правилни

решения, преосмислил поведението си към „Катев груп“, докато тъпите хора работеха тъпа и скучна работа, умната Змия щеше да се свие на кравайче и да се наспи сладко.

А сега му предстоеше безкраен неделен следобед. Любимото му време, в любимия му град. А... да! И трябва да каже на онези тъпацы да пуснат телефона на Григоров отново. За да може да се обади на жена си. Няма как да се обади на жена си, ако не са изпълнени две условия: да му работи телефонът, а жена му да има глава. Нали така? Хе-хе. Хе!

Спирачки. Беки?! Да, това е Беки!

– Бекиии!

Змията се надвеси през прозореца и замаха на озъртащото се момиче...

– Беки! Да те хвърля ли донякъде...

Евгения го видя и очите ѝ потъмняха...

– Разкарай се! – Тя закричи енергично по тротоара...

Змията се замисли за миг. След това рязко изви, качи джипа на бордюра и изскочи от него, без да гаси двигателя.

– Това не е паркинг бе, момче! Това е тротоар... На главите ни се качихте вече!

– Млъквай бе, грип!

Змията така погледна тротоарния бунтовник, че онзи внезапно изпита желание да се прекръсти. След това догони Евгения.

– Беки, мила, една минутка само!

Беки продължаваше да върви, сякаш Змията не съществува.

– Знам, знам... Сърди ми се! Аз за друго... От толкова отдавна исках да ти кажа... Все не намирах смелост, а и баща ти не те оставя сама. Беки...

Евгения спря рязко и Змията почти се блъсна в нея.

– Змия! Не съм очаквала да се държиш по друг начин, освен този, заради който те наричат така. На мен не дължиш нищо. Дължиш обяснения на Сташ, когато излезе. Да седнем там!

Беки посочи малко квартално кафене, а Змията се огледа тревожно...

– Добре, само да угася колата... Моля те! Седни и ми дай възможност да ти разкажа, да обясня...

– Казах ти вече! Ще седна, защото ми хрумна нещо, но ако само веднъж изумнееш с твоите лафове, ставам и тръгвам. Разбрахме ли се?!

Змията се върна, след като изключи двигателя и метна якето си върху картонената кутия на задната седалка. Беки вече димеше с тънка цигара „Ив“ и явно беше поръчала кафе. Мъжът се отпусна до нея и направи опит да се усмихне. Усмивката му отскочи от лицето на Беки и сякаш падна в пепелника.

– В Лондон ли си сега?

– Не. Върнах се... Зарежи леките светски разговори. Сташ скоро ще излезе... Баща ми не е тъпак.

Не мога да го излъжа, че съм се отказала или при-
мирила... Змия! Ще ти платя достатъчно, ако орга-
низираш някого да пази Сташ последните месеци,
докато е вътре... Като казвам достатъчно, това е
повече, отколкото можеш да си представиш.

Усмивката на Змията остави впечатление за два
реда зъби:

– О, моето въображение е почти безкрайно...

– Змия!!!

– Оки! Сори... извинявай. Всъщност никакви
пари не искам. И да. Мога да помогна, въпреки че,
доколкото съм чувал, Сташ се оправя чудесно и без
подкрепа...

– Познаваш баща ми – той няма да се откаже.
Страхувам се. Няколко пъти говорих с него, но е
непреклонен. Ще ме върне в Лондон, сигурна съм.
И това ще стане тези дни. Искам, преди да тръгна,
да съм сигурна, че всичко ще е наред. Искам да на-
учавам какво става. От първа ръка!

– Аз само от време на време работя за Катев,
знаеш... Няма как да ти казвам какво става в хол-
динга, освен слуховете, които всички знаят – Змия-
та се умисли. – Но имам едни хора от Сливен. За-
нимават се от десетилетия само с това. С протек-
ция в затворите. Навсякъде държат свои хора... Бол-
товете им викат. За твоя човек няма да искат мно-
го пари, защото не е известен.

– Змия, казах, че ще платя. Само казваш колко и
къде да ги получиш. Още утре мога да дам поне
десет хиляди марки...

**Библио.бг - платформа за
електронни книги и списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

